

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **G. S.**, zastoupené JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou se sídlem v Liberci, Tovaryšský vrch 1353/1, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2004, č. j. 59 Az 134/2004 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2004, č. j. 59 Az 134/2004 – 19, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 6. 2004, č. j. OAM-2150/VL-10-08-2004, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že provedené dokazování jednoznačně svědčí o tom, že stěžovatelka opustila vlast z ekonomických důvodů a z obavy z případného jednání manžela, kterému musí vyplatit polovinu hodnoty domu. V případě návratu na Ukrajinu jí nehrozí žádné sankce za to, že požádala v jiné zemi o udělení azylu. Stěžovatelka měla možnost požádat o udělení azylu již v dřívější době, tedy po uplynutí 15 dnů platnosti turistického víza, avšak neučinila tak a pobývala na území České republiky nelegálně, byla zadržena a bylo jí uděleno správní vyhoštění na dobu dvou let. Je tedy prokázáno, že si podala žádost o udělení azylu jen s tím

cílem, aby se vyhnula hrozícímu vyhoštění. Ministerstvo se její žádostí zabývalo odpovědně a svědomitě, vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatelce byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřila k podkladům, případně navrhla jejich doplnění. Ministerstvo si opatřilo potřebné podklady pro rozhodnutí a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami bylo ministerstvo vedeno při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodovalo.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvod spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítala, že v řízení o žalobě před krajským soudem byla porušena její zákonná práva, jelikož jí nebyla umožněna účast v tomto řízení, když jí nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu § 51 s. ř. s., takže se nemohla účastnit jednání soudu. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na správní spis a nepodpořilo návrh na přiznání odkladného účinku, protože k tomu neshledalo důvody.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Námitka stěžovatelky, že jí nebylo umožněno účastnit se jednání soudu, není důvodná. Přípisem ze dne 2. 9. 2004 požádal krajský soud stěžovatelku o sdělení, zda souhlasí s tím, aby ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Současně ji upozornil, že souhlas bude udělen také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Na tuto výzvu, která jí byla doručena do vlastních rukou dne 8. 9. 2004, stěžovatelka nereagovala. Za této situace, kdy se záměrem krajského soudu rozhodnout ve věci bez nařízení jednání vyjádřilo souhlas i ministerstvo, a to přípisem ze dne 10. 8. 2004, byl krajský soud oprávněn v souladu s citovaným ustanovením rozhodnout ve věci bez nařízení jednání. Nejvyšší správní soud proto v řízení před krajským soudem neshledal stěžovatelkou tvrzenou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto z důvodu výše uvedeného kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu